

Posudek bakalářské práce

Tereza Dvořáková: Místo R. Radigueta ve francouzské románové tvorbě 1. poloviny 20. století

Kandidátka vypracovala v podstatě monografickou práci o díle a životě autora, který byl jedním z „enfants terribles“ a zřejmě jedním z velkých příslibů francouzské literatury těsně po první světové válce, bohužel předčasně zesnulým; může se tak řadit po bok jiného krátce zazářivšího talentu, Alain-Fourniera, s nímž ho autorka v závěru své práce správně srovnává. Radigueta hodnotí jako překvapivě pronikavého psychologického analytika (své dva romány napsal vlastně ještě jako mladistvý) a zároveň moralistu, což se projevuje mj. v umění protkávat svou prózu pádnými maximami. Oproštěným rukopisem (za který možná vděčí svému příteli a mentorovi Cocteauovi, který si sám prošel vývojem od mladistvé vyumělkované frivolity k okouzující jednoduchosti), analytickým duchem i oním hutně formulujícím moralismem, ale i jistou nenuceností se Radiguet řadí k autorům navazujícím na klasicistní tradici, přičemž v líčení psychologických jemností využívá i přínosu preciózního (konfrontace, i když poněkud naivní, zejména *Ples u bráby d'Orgel* s románem *Kněžna de Clèves*, který stojí na jakémsi ideálním pomezí klasicismu a preciozity, je proto v práci správně). To je v období avantgard, s jejichž částí je svázán svým životem, sice jistý paradox, na druhé straně zejména *Ďábel v těle* Radigueta s avantgardním duchem zase sbližuje odvahou, s níž porušuje společenská tabu a dopouští se toho, co bude surrealista Crevel označovat idiomatičtým obratem „mettre les pieds dans le plat“. Kandidátka mohla uvést i to, že dokonce mezi autory, kteří představují modernistickou linii francouzské literatury, není Radiguet jediný, kdo z klasicistní tradice těží: příkladem může být Gide a do značné míry i sám Cocteau. (Jinak ovšem srovnání s Gidovým *Imoralistou*, na rozdíl od Alain-Fourniera, je možná trochu přitažené za vlasy – nebudeme-li zrovna bazírovat na společné „imorálnosti“, která je však u jednoho a u druhého velmi odlišná.)

Práce dobře využívá dostupnou sekundární literaturu a prezentuje všechny poznatky, které do tohoto typu práce patří. Trochu podivně působí to, že kapitola o Radiguetově životě není dovedena až do konce tohoto života, který byl přitom velmi krátký; tyto okolnosti jsou sice posléze zpracovány v podkapitolách líčících okolnosti vzniku a vydání obou románů, z hlediska vnitřní rovnováhy bylo však žádoucí na to v závěru životopisné kapitoly alespoň upozornit. V práci najdeme drobné formulační těžkopádnosti i menší přehmaty (např. určení toho, kdo mohl být skutečným modelem nějaké literární postavy, netvoří ještě autobiografický aspekt díla), po jazykové i formální stránce je kvalita práce uspokojivá (najdou se hlavně drobné chyby interpunkční). Práci k obhajobě doporučuji, s hodnocením výborně.

doc. PhDr. Václav Jamek
vedoucí práce

V Praze dne 3. září 2013